

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

tie nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru darba ņēmēja tiesības uz apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu, kas iegūtas par bāzes laikposmu, kurā šis darba ņēmējs faktiski ir strādājis, pirms ieguvis pilnīgu invaliditāti vai darbnespēju slimības dēļ, kas kopš tā laika turpinās, var izbeigties vai nu valsts tiesības atļautā pārceļšanās laikposma beigās, vai arī vēlāk, ja darba devējs nav laikus devis darba ņēmējam iespēju izmantot šīs tiesības.

⁽¹⁾ OV C 19, 18.1.2021.
OV C 169, 3.5.2021.

Tiesas (ceturtnā palāta) 2022. gada 22. septembra spriedums (Bundesfinanzhof (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Finanzamt B/W AG

(Lieta C-538/20) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvība veikt uzņēmējdarbību – LESD 49. un 54. pants – Pastāvīgā uzņēmuma nerezidenta galīgo zaudējumu atskaitīšana – Valsts, kas atteikusies no savas nodokļu ieturēšanas kompetences saskaņā ar nolīgumu par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu – Situāciju salīdzināmība)

(2022/C 424/06)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

Pamatlietas puses

Prasītāja: Finanzamt B

Atbildētāja: W AG

piedaloties: Bundesministerium der Finanzen

Rezolutīvā daļa

LESD 49. un 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds dalībvalsts nodokļu tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tās sabiedrība rezidente no savas ar nodokli apliekamās peļņas nevar atskaitīt galīgos zaudējumus, kas radušies tās pastāvīgajam uzņēmumam, kurš atrodas citā dalībvalstī, gadījumā, ja rezidences dalībvalsts saskaņā ar nolīgumu par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu ir atteikusies no savas nodokļu ieturēšanas kompetences attiecībā uz šī pastāvīgā uzņēmuma peļņu un zaudējumiem.

⁽¹⁾ OV C 35, 1.2.2021.
